

ručeno s účinkem, aby počal běh oné 14denní lhůty, úrazový zákon sám nestanoví a není vůbec pozitivní normy, jež by doručení onoho vyrozumění jakkoli upravovala. Normou takovou není zejména vlád. nařízení z 13. ledna 1928 č. 8 Sb., jež sice v hlavě IV. obsahuje předpisy o způsobu doručování úředních spisů, platí však jen pro doručování úředních spisů politických úřadů, jak je patrné z § 1 cit. vlád. nařízení.

Leč z toho, že způsob, jakým má býti prováděno doručování výměrů podle § 23 úrazového zákona, není pozitivně výslovně upraven, neplyne, že by běh lhůty, příslušející podnikateli k námitkám proti platebnímu výměru úrazové pojišťovny, mohl býti přivoděn jakýmkoliv aktem, jenž by obecně mohl býti chápán jako doručení výměru. Je tu právě uvážiti, že podle vůle zákonodárcovy má býti den doručení onoho vyrozumění rozhodným pro počítání lhůty, jež přísluší podnikateli k oprávněmu prostředku, a že jejím marným uplynutím nabývá ono vyrozumění jako předpis úrazového pojistného moci práva proti podnikateli, takže ona lhůta k podání oprávněného prostředku je lhůtou preklusivní. Z toho pak jde, že počátek běhu oné lhůty může býti přivoděn jen takovým aktem doručným, jímž se vyrozumění ono dostává do rukou té osoby, proti níž směřuje a proti které může uplynutím lhůty nabýti moci práva. Osobou tou je pak právě jen podnikatel, nikoli též zaměstnanec podniku, za nějž bylo pojistné předepsáno. Doručení těmto osobám mohlo by pak působiti jako doručení podnikateli jen tenkrát, jestliže by na osoby ty bylo možno pozírat jako na zmocněnce podnikatelovy, oprávněné přijímati výměry, jež mají působiti proti podnikateli, na základě zvláštního mandátu.

V odvolání popřel st-l, že dílovedoucí S., jemuž výměr úrazové pojišťovny byl doručen, byl oprávněn výměry takové přijímati. Správnosti tohoto tvrzení žal. úřad nepopřel. Nebyl-li však podle toho jmenovaný zmocněncem, oprávněným přijmouti výměr, o nějž šlo, na základě zvláštního mandátu, nemohlo doručení jeho osobě přivoditi počátek běhu lhůty, příslušející k oprávněmu prostředku st-li, i když snad jinak byl dílovedoucí S. v podniku st-lově jeho zástupcem, a mohla pak lhůta, příslušející st-li k oprávněmu prostředku proti onomu výměru, počítati teprve dnem, kdy se z rukou dílovedoucího dostal v odpor vzatý výměr do rukou st-lových.

Odmítl-li proto žal. úřad st-lovo odvolání pro opožděnost, vycházející z mylného názoru, že lhůtu odvolací je počítati ode dne, kdy byl v odpor vzatý výměr doručen dílovedoucímu S., ocitl se v rozporu s právním řádem, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.433.

Pojišťovací právo: Podle § 12 odst. 6 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. může býti žnec zařazen do mzdové třídy vyšší o tři třídy, než jak odůvodňuje mzda na penězích, jen tenkrát, jestliže zařazení do této vyšší třídy jest odůvodněno součtem mzdy na penězích a hodnoty naturálních požitků podle § 12 odst. 1 cit. zákona.

(Nález z 5. června 1936 č. 11.888/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 23. ledna 1934 o zařazení zaměstnanců do mzdových tříd.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Městský notářský úřad v Bratislavě vyhověl výměrem z 15. listopadu 1933 stížnosti Dionýse B. v Blatné na Ostrově do položek č. 85—112 platebního výměru okr. nem. pojišťovny v Bratislavě, pod kterými položkami bylo vyměřeno pojistné nem., invalidní a starobní na měsíc srpen 1933 za žence podle mzdové třídy X. D, a vyslovil, že zařazení ženců těch nesmí přesahovati IV. B třídu.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání stěžující si pojišťovny, nýbrž výměr I. stolice potvrdil, a to v podstatě z těchto důvodů: Podle smlouvy byla ujednána denní mzda v penězích 1 Kč. Kromě této mzdy na penězích byla ujednána částka zpracovaných obilnin, jakož i relutum za slámu v částce 10 Kč. Byla tedy v daném případě ujednána denní mzda na penězích a jako doplatek úkolová mzda, pozůstávající z naturálních požitků a peněžité částky 10 Kč. Na základě smluvené mzdy denní je podle § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. zařaditi žence do I. A mzdové třídy. Potom se zřetelem na naturální požitky platí ustanovení odst. 6 § 12 cit. zákona v té částce, že hodnota naturálních požitků může způsobiti zařazení jen o tři třídy vyšší, než jaké odůvodňuje mzda na penězích. Mzdou podle § 10 je všecken příjem, jehož se dostává zaměstnanci z důvodu smluvené práce. K mzdě na penězích smluvené patří tedy i ujednané relutum 10 Kč. Těchto 10 Kč dostává se žencům fakticky podle smlouvy v hotových penězích a z důvodu práce, a každý žnec s touto peněžitou částkou počítá. Poněvadž tu je na sporu zařazení pojištěnců do mzdových tříd a normu o zařazení do mzdových tříd obsahuje cit. § 12, netřeba se dále zabývati povinností zaměstnanců dle § 164 leg.

Stížnost, brojíc proti nař. rozhodnutí, uvádí především, že na sporu je toliko otázka, zda omezující ustanovení § 12 odst. 6 platí i tehdy, když zaměstnanci nedostávají žádného platu na hotovosti nebo plat na hotovosti sice dostávají, tento plat však nutno považovati za poskytnutý čistě v úmyslu, aby mohlo býti použito omezujícího ustanovení § 12 6. odst., což je v daném případě. Stížnost, dovolávajíc se pak § 162 odst. 2 a § 164, dovozuje, že ratio odst. 6 § 12 jest, aby pojištěnec, který pobírá mzdu převážně v naturáliích, nepociťoval zvlášť tíživě povinnost platiti polovinu pojistného podle § 164. 10 Kč reluta za slámu nelze považovati za mzdu na penězích, takže tu zůstává jen 1 Kč mzdy na penězích denně. To je čistě obcházení zákona, z čehož prospěch má jen zaměstnavatel, i nelze proto použití ustanovení § 12 odst. 6, nýbrž ustanovení 2. odst. § 11.

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu. Vyslovil již v nálezu Boh. A 11.609/34, že má-li pojištěnec mzdu jen v naturáliích, je provésti zařazení do mzdových tříd podle odst. 6 § 12 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., a to pomocnice v domácnosti, hospodářskou čeled' a učně* (kromě případu odst. 5) do II., deputátníky do III., ostatní tam uvedené do IV. třídy mzdové.

Dále vyslovil nss v nálezu Boh. A 11.739/35, že podle 6. odst. § 12 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. může býti deputátník zařazen do mzdové třídy vyšší o 2 třídy, než jaké odůvodňuje mzda na penězích, jen tenkrát, jestliže zařazení do této vyšší třídy jest odůvodněno součtem mzdy na penězích a hodnoty naturálních požitků podle 1. odst. § 12 cit. zákona.

Co platí v tomto nálezu o deputátnících, platí mutatis mutandis i o žencích, kteří nenáleží k žádné třídě v cit. ustanovení zvláště vyznačené, s tím rozdílem, že tu jde o zařazení do mzdové třídy vyšší o 3 třídy, než jak odůvodňuje mzda na penězích.

Na názorech vyslovených v citovaných nálezech trvá nss i v daném případě a odkazuje na ně podle § 44 jedn. řádu co do zevrubného odůvodnění.

Nelze tedy stížnosti přisvědčiti, míní-li, že pojištěnce, nemající mzdy na penězích vůbec nebo mající mzdu na penězích toliko nepatrnou vzhledem k naturálním požitkům, třeba zařaditi podle ocenění naturálií podle § 11 v plné výši a nikoliv s omezením odstavce 6 § 12 cit. zákona. Podle citovaných nálezů je lhostejno, mají-li řečení zaměstnanci mzdu na penězích čili nic, resp. v jaké výši.

Tím padají všechny námitky stížnosti.

Č. 12.434.

Pojišťovací právo: Ze zák. čl. XXIX:1900 neplyne, že poměr, vzniklý úmluvou mezi majitelem půdy, jenž má povolení pěstovati tabák, a mezi osobami, jež při pěstování tom jsou podle oné úmluvy činný, je vždy poměrem služebním.

(Nález z 5. června 1936 č. 13.620/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Krupině proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 27. ledna 1934 o pojistném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 20. září 1932 předsala stěžující si okr. nem. pojišťovna pěstiteli tabáku Karlu L. v D. Turovcích za tabáčního zahradníka Vendelína K. nem., invalidní a starobní pojistné za dobu od 10. února do 15. září 1932.

K odvolání Karla L. zrušil okr. úřad v Krupině zmíněný platební výměr, odvolání pojišťovny z tohoto rozhodnutí bylo pak zamítnuto nař. rozhodnutím v podstatě proto, že Vendelín K. prováděl hospodaření na tabákové plantáži tak, jak to sám za vhodné uznal, tedy podle libovolných svých vlastních časových i místních dispozic, které mu pěstitel tabáku Karel L. nepředpisoval, není tu tedy předpokladu povinného pojištění podle pojišťovacího zákona — existence služebního poměru.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Proti hledisku žal. úřadu, jenž v poměru tabáčního zahradníka Vendelína K. k zúč. straně neshledal poměr pracovní nebo služební, jenž je-